

Још једарем и још старе беспастине! Шекспир фете или није Шекспир

Енглезима су чужан свет омиљена је реч велико
кога броја људи. Ми лично пре бисмо рекли да су Енглези и необичан свет. Стрв
ски положај земље чини ту нешто строга клима чини нешто али човек сам чини ђ
највише људи су учинили да од Енглезе постане најзрелија нација на свету. у
Људска је заслуга што је не само једна енглеска пракса у току историје даје
чудотворне резултате. историја Енглеске је страшна! све што је било крупно
и велико морало је бити вршак оно што су англичани звали екстрем најстрашније ч
чуловиште међу краљевима био је Енглез хенри 8. Најснажнија жена човек била
је енглескиња краљица јелизабета. (Француски песник Жил Лафонт забележио је
био је ожењен енглескињом има три поља у нашем смети: мушкарци жене и Енг
лескиње.) Најсавршенији јунак који у часу победе гвине био је Енглез Адмирал Н
Хексон који се на своме броју крвав руши у националну радост и понос. Човек
који је скрхави започео био је Енглез Лука од дефингтона. Йди који су изра
чунажи и испртани кретање соларног с система и који су прокламовали закон
гравитације били су енглези. Йди који су узаконили да велики песник мора би
бити велики мислилац били су Енглезима и у Шекспиру доказати и показати да нај
већи песник не може писати друго до трагедију и драму. Йди који су успоставили
закон да женска бедра и пруги и мушка сила и такве физиолошке стилови не мо
гу у поезију бити су Енглезима и створили су прву лирску поезију света.

Из тих вршња из тих акумена вршња су ватре добре и зле и од тих ватара је поз
 ако постаје енглеска зрелост Стари Римљани су веровали и прорицали по белу из
 ватрице на вршњима копања регионара. ауспиција екс акуминибус. ^Днглези су из ва
 тара на својим вршњима људима читали своје дукности и права и покло изралици се
 своју зрелост. ^Ду зрелост није нимало тешко демонстровати и примерима из данашње
 енглеске политике законодавства разних друштвених уређења мудрим прилагођавањима
 и реформама при поразима и губитцима у ^{из правне} философији ^{из стрпљивих} у књижевности чекања да крив
 на која је сасвим изгубила песму опет пропева. Нама је овде и данас потребно да
 зрелост ^Днглеза поључимо чињеницом овом: интелектуалним и моралним правичом на
 свако размишљање свака дебата свака написана књига сваки истраживачки напор
 мора издати један или више акумен закључака то јест довршних закључака који и
 могу одговорно причити на себе практично извршење наведеног смисленог изиску
 ваног.

Више је од педесет година како су се тај посао позвани енглези већали
 и дискутовали: како створити снажан и мериторан критички часопис који да буде
 спољашњим обимом / формат и станина број / који да буде унутрашњим обимом / и
 цео квалитетни свет и ци ^Двропа или само Британија који квалитет и мали број
 сарадника најзад које ново специфично обележје да му се даде па да се буде до
 краја зајемчена слобода критике отстрањена свака лична наклоност и пристраснос
 ма које врсте Дошће се до данас зрелог акумен закључака који сви живо и здрав
 и с перјаницом на глави носи праксу и остварење чувени И Д ^Д који обухвата

све области хуманиранског културног света на исток запад север и југ који има
 формат новине и сваких осам дана бар шеснаест страна са по пет стубова релативно
 ситног сајта који има хеџе сарајника међу сигурним и првим знацима ствари
 и који је као специфично обележје увео регуму да нико не потписује свој рад св
 не да ли је уволна велика расправа врло стручна научни приказ књижевна критика
 компаративна студија. нема потписа не може се знати ко је писао текст јер у с
 самом Лондону да оставимо по страни многе универзитете са пробраним стручњацима
 ма за све што што занима ум човечји и активност његову само у Лондону има ре
 пиме омах на први покрет руке или прста пересет печених стручњака за сваку фи
 нису класике или модерности. Када дође нека годишњина кад неке умре кад је не
 створио уметничко дело или написао књигу од пурпурног значаја нико у културн
 ме свету нико брзи од Л С да прикаже опени метне прст на нешто ново и особито
 Нису увек духовити Енглези али су увек зрели. Непотписане критике и сулови изва
 тали су Енглезе оне критиковане и оне обавештаване до правог спартањства. Уво
 се оправданост и зреност тако објављиваних критика и свршена. У кореспонденцији
 ђемиичкој и информативној која је у Л С жива и на нивоу високом нико не чули
 не грибеца не испараиз текста не подмеће не ризикује него вап сараник то и то и
 свршено. Та дисциплина укникат је енглеских акума закључака. Нас лично не при
 врло би занимало и у своје време нас је просто болело врло оштра критика на
 још многог и омеђу четворицом Оксфордца угледног песника Мак Ниса која је б

Мак Нис сам изјавио је једном приликом у јавности само толико да је сет година неће писати поезију и како је по струци књижевност отишао је у „тину“ а директор енглеског института. Нити је „олговара“ нити слушао нити изазивао. Једини зрео сват грема слободи свтручне критике и према стојим лаљим програму. Рада. Занимљиваје и еосада судбина те четворице другова Оксфордскић питомана. Спенсер је претсравник Британије на свако свима интернационалним културним конресима или у сталним одборим те врсте. Вистан је отишао дефинитивно у Америку и пише једну формом савршену дубоко интелектуалну поезију али у којој има много певања. Мак Нис је погођен у крило и сам могао прездравити и одговорити на ову непотписану критику потписаним радом или потписао и сам критику. Сеси је ву недовољно изамран запроф Поезије у Оксфорду.

Треба међутим додати да тајзрела и отмена прта: није потписан важан него с твар оно што је казано и написано није у продужењу те тенденције већ важно о песниче ни твоје име него је важно фтаси какав да оствариш потписано или непотписано то је не од оснивања II с него у духу нарила од вајкада. То је скуп некелико сандучића рукописа II босвена које сада излажу и енг и у ам као не босвенов дневник у II нике не зна. То антологијама је доста ширских лепих песчији су аутори непознати. Писац Траери 17 век написао је ванредне текстове философске поетског птавна и није журио ни гурвао да их издаде убрзо давно и тек су у 19 веку пронађени и штампани и сада су чести читаву у текстотима најбољих писаца. Можда је као свакога енглеза Траери интересовао проблематика око

једног књиж плеча можда је слутио или био уверен да што је писао претставља вредност и да сматри се занимаво мистима и замислима у вези са том проблематиком. И на тако енгле ски чуна појава јесу такозвана јуниусова писма публикована у једном часопису групе пиловине 18 стол политичке садржине али врло духовита и и од знатне литерарне вредности публикована анонимно још псевдонимом Јуниусом снагом талента и речитости нападано је ту све од краља и парламента па до Иако кроз писма пребија један јак републикански иронијан пинизам писана су веште примљерхистичком духи брит устава и зато процес против издавача тих писма која у једнако прештампавана није донео никаквогачаг вчати. Писма долазе у најбољу најјаснију прозу енглеске. Ни издавач никада није сазнао ко је писац хонорар писац нијетренио други до неколико егземплара књига Публикасе искидаче нагађајући још половином 19 века издаци су књиге о Јуниусу о његову делу и низови кантина за Јуниуса али се до данашњег дана не зна ко је био тај писац. Потпуно зрело је била намера тога човека велика енергија да напише неколико књига писана и најнајзак решеност акумен закључак да име не треба потписати никада не треба одаи никада И не одати га уз сву вредност при околностима У тај ред долази случај о Књигом под грчким насловом Еикон Василике писаном у 17 веку у доба краља Чарлса 1 онога који ће изгубити главу а паљу у кромвеловој револуцији и до данас пори од времена навреме нових ратова истраживачких не може да успостави ко је писац књиге која је изашла без потписа У О вредности књиге се увек говори позитивно

има филозофских текстова историских поетских Као аутори и помињу се краљ који је
 је био као чарлс 2 врло културан човек Велика Голд евентуално Харингтон Писан
 има доста и Голднових и његове жене и краљевих са пљмињањем нека зли није
 јасно казано да ли краљ да ли Голд да ли у сарајки Данте још једно дело од врх
 несто чији аутор није се старао за своју славу није оставио никаквих докумената и
 по којима би у сруга времена други људи могли установити Ауторство.

Међу те којима није много стало до друш
 веног олобрања спадао је каренит енглес и Шекспир. Њега је интересовала
 проблематика гонима га у мисли и рад проблематике а штампање пој пу ним потписом
 аци ако је било сарајке ма које врсте пој пуним објављивањем тога то је какав
 зиче у позелину Шекспир такав није се старао за своју бесмртност ону која је са
 ставље, а из интимних и прљавих људских аката из глупости из скупљања пелувице и
 с помоћу којих се понешти утврди амного шта измисли изфантазира с помоћу днев
 нике Дизоришне околности су онда биле такве да је то стриктно и љубоморно чувањ
 манускрипта и строг рачун ко је све писао напомене и упутства за глумце и за сц
 сцену то се није било строго лично сујетно и с помислима на будућност осигу
 равати. Претставе су спремале комали често брзо довршивани на љељу лавра и на
 жељу некога великаша брзо довршивање рађено је понекад у двоје у троје аутора и
 уз сарајку глумца који носи главне карактере. После јпрве претставе са успехом
 или са замеркама мењало се брисање долазало. Меј после пете десете претставе на
 казиче је до мирног дефинисања и последње редакције самога јкњижевнога дела.

7
Доба шекспира мако раније мако касније било је бар десет драмских писаца од
јаснога талента међу њима неколико јених поета или снажних романтичара за драму
крваве које су их стручњачки звани ^{III} Марко је био уз шекспира један од најбољих
јих најочигледније поетски маћан драмски писац. С почетка колико је М живео у поре
се ^{III} Шекспиром публика је тражила приче трипота Маркоа пре двапутали један
Шекспиров комад. Марко је убијен не знасе у оној гужви живота као си темперамен
врики гениални њихи различити занатски као паучари ствар али Елверде друге
Фаусте Марко / Хамлете и ^{III} Макбете као у јуришу као у грозничавим мечанима не зна
се тачно ни како ни зашто И ми се бојимо моје једнога дана неко неки Десон или
Дефран измислити и такву кампању да Марко није сасвим умро склонио се и он напо
у најачаним способностима Шекспирове лено. ^{III} Зашто да не О Маркоу ипак има у не
неку евидентних доказа не је био шта је могао шта ће моћи ако живи ^{III} Јак се о
оне друге фигуре које појмећу пој име Шекспира да кне разни кандидати за ^{III} Шекспир
фигуре од магне ситуете о којима се зна исте велике колико о ^{III} Ш или ни толико ^{III}
се пишу по ^{III} Лео и ^{III} Бен свеске да су они Шекспир а Шекспирова име не зна зашто су
узели а своје прећутки можда по енглеској навици и игри да се играју анонимно
сти да визионарски пребацију свија лена у другу епоху међ сасвом друге генерације
је и књижевне околности да се играју са суком о својој вредности и лене мере да
ни су ипак довољно осигурани ^{III} Све своје за друштвену апробацију, а својим гро
бом.

Зачуно који су једарем почели да сумњају или да тврде или да верују

или да хазардирaju неки као пронацазак који ће хазардно олјетарел искочити
ужасно истрајно упорно тврдоглаво да кажемо неуврастенично раздражено стаје и
на своме гледишту уколико је то гледиште иначе на своме капрису на своме про
венку коју на којем се као печати ктачкају ^{III}елијева писма сва фалсифи
без краја и конца и мисле да јашу и путују и нештокати сакрио их умиштио није
нешто рале. Ригрески професор и писац Давон је један много послао

Има их још у енглеској Овде нас данас занима француз професор и он и научник
кој се зове Роберт Дефран Прву своју књигу расправу о томе да Шекспир није
Шекспир него неко други писао је тако читамо пре трилестак година Ми ту пр
ву књигу нисмо читали и сада је нисмо у стању набавити. Другу књигу је довр
недавно као врло стар човек ланке журно неодољиво да не умре док то не закон
ругни а за све о време јашао када је гол стигао вероватно на дрвеном коњи.

Нема то цело сп кутирање и предлагање
разних кандидата за Шекспира изгледа чисто један игра јер не преглавање са си
сенима. Сени додуше јесу нешто по проприју али мислимо само у метафизичком
смислу у дебата не могу узгизити накнадне документе о себи не могу доиста ни
када пружити а кад би могли не би хтели из два разлога И сви се они деле саси
извесно на оне који нису Шекспир иако се за њих заузимају Дефрани и Досони
и на оног једног који један само може бити и који спада у низ оних раније по
менутих Енглеза корених којима није много стало до друштвеног узимања на
ган знања и одобравања и који су документе презирали од почетнога става свог
према њима који су их и ништити ичи сматрали чисто својим стварима које

на свету не тичу. То су били људи који су знали шта је приватан живот ⁹ проявљени и знали бранити тај приватан живот а за документе разна писма пољубе рачуни рун писи ижвршени примећује се да се скупи није нашао једнога човека него сарадња многих И кад ништа нема онда значи да је све у царству спекулација царство које научници зачуло више воле него имажинативни појаси. Ми чинимо прелетим сулом који инсценирају још живи писци над фигурама у Доњем свету ми имамо предност да остајемо хладни иако смо доста таквих радова чинили између других и студију код нас Б. Поповића. ⁹ Нек је занимљиво пратити чланак претпоставка и аранжмана које стварају побијачи Шекспира некада се морате баш и заливити како је спекулација спекулативна али газгрејати се за ићи јротив нисмо никада могли? ⁹ Агићемо да нам неко каже о томе шаћу и и остављаме да то питање лебди и даље у области где земаљски поступци ништа не могу. Нама јемиче кад неко над тим шаховим узануцим турниром каже духовиту реч или каже либрв шаћу ићи нам је ми по што сами чинимо да се све то ради умирења обе стране баци у област симболичке метафоре. неко је добро рекао поводом проф Досона : Не може да гледа у сунце жмири и бог те пита шта кроз свој жмиреж види. Јелан шаховичина режисер казео је увукавши у шаћу одличног великог глумца шекспирових улога свога патијатеља ово је ли ⁹ Некон шекспир а шекспир сам мо порђан глумец или ⁹ нико ⁹ Ствар је Ја не знам докле ће се људи свађати је ли Шекспит Шекспир нити није ⁹ Трваб отворити гробове ⁹ Некона и Шекспира а ти да играш поелљима врло проста велику спену из Хамлета па који се од њих двојице у гробу преврне тај је сигурно аутор оних величанствених трагедија и комедија. Ићи нам је мила нафа шимболичка

koja se od srca smeje i jednoj i drugoj strani jer je Shakespeare i narodni Šekspir i poništitelj Šekspira borj jedan ili dva ili pet sve je to motva i prah /
 pti birao Hamlet za prah Ali velikog ko zna ko je načinio blato da zapuši i
 mesvju koebu lase tar ne lusa / stvarno i opipljivo i svima čukima i maštama
 uживљиво je tu lečo pozorište najveće na svetu poezija najjača na svetu. Mi
 Mislamo na Šekspira kojega god hoćete kao na zabavu. Pomaže tu tipična i liva
 na slike engleskih gradova parkova Englezi ne vode ni gradive ni zidove. Oni
 vode drveće livno višavo drveće iz vечно влажне климе и не претерант јаког
 сунца које циновско и у свим обичијима провучно си и фантастичности и воде траву
 и воде волу реку или језеро и воде на воли разне вол не птице а наричито своју
 северну птицу забавља. Источни зид Стратфордског позоришта безмало је загазио
 у воду и ту смо једаред у мировању ставу гледати једног крупног ливног забављ
 као обично и више него обично овај забављ никога не види никога не гледа по
 у себе окренут спољни поглед чак намрштен то је ето данас и за нас Шекспир
 у симболу. Крај стратфордског позоришта био као снег непомичан као да није и
 жив али нечим тајна ственим у своме некретању и бутању и чамштености туђ и
 лачек нема начина да се с њим ступи у макакв додир то је симбол Шекспира.

Šekspirov rad i tvorovina je nešto tako ogromno da
 човек иза тога феномен нечовек постаје сасвим ирелевантан. Формано ми је нај
 ближе да мислим на симбол забавља што тамо крај стратфордског позоришта живи и
 као запечаћена тајна чеп ливна обликом али непронијљива.

Уосталом да пређемо за тренутак на питање об
 јективних и субјективних песника и с њима у вези на питање биографије и по
 летака из живота и чине из из минувше егзистенције песника. Бавио с њим б
 тим питањем боље од њега критичара бавио су се тим питањем песници мислиоци
 и философи какви су били Кочериц и за њим Браунинг. Пште је мишљење критичара
 па и песника који су се бавили теоријом поезије и песничког генија да за обј
 тивног песника није потребно знати биографију имати податке у животу и егзис
 тенцији да то само је довољно задовољава чизарона. Браунинг пишући о поезију и
 же за објективне песнике да ту живот песников ништа више није потребан за раз
 мевање и за уживање у делу колико није потребан знатимски модел неког дрвећа

за zaljubljenost od ukusa његова јпола. Субјективни песник то је друге ^Шеки је био субјективан песник и ту је по мишљениу Браунинга добро дошла збирка његових писама који је В и префасирао али се вбрзо сазнало да су сва та писма из мишљотине и фансификати и да ^Шеки спада прилично нула Јуниус писао епиком па и Шекспор. ако ики ^Ш је објективан пас нин ^Ша ли ради спанулативног теме као великим трагелијема или ради живи живот он је моћан објективни интелект зати моћна машта песника који је у основи објективан интелект и зато у детаљима ни неиспрпан. Инвентивност маште у ств која је морално збо и оно која је неваљанство у трагичној историји и човека он иде до макабр али рационална објективни интелект разрешава све ^У сваком комаду краи имате систем мисли сталан и трајан некада у епичкој историји комадица повремена али увек довршен систем мисли носи ствар.

живимо у времену агресора и агресије. ^{II} Познату нам одавно ствар која од времена на време опет искочи као боја из татаса и која је да Шекспор није Шекспир него неко други да је Мачијер у Тартифу Карнеј да чинено дело 17 века није написао акад на Голи него краљ чарлс други онај коме је револуција однела главу то ствар смо некад скупним именом називати ва себи опет почињо процес научничких дискриминација који се никада не оконча амбиције и аспирације поклопе расправу у и доказе једна страна не може да вољ- кренко да истакне слабости или контрадикције противничке стране чамрину се противници ућуте јер морају у недовршеном и недовршеном процесу да ућуте чак у нечему и попусте своме или контрарају оном с друге стране али после дужег или краћег времена поводом неког повода процес плане опет и онда се види опет да ништа нису постати бољи ни једни ни други у такв времена или јпост неких увиђања и попуштања Ко нашао се нџв аргумент или ојачао памет 88 го дошњег Француза дефранс и чети у штампу нова књига да Шекспир није Шекспир да је овога пута дефинитивни кандидат за Шекспира Ричјем Стенли барон Дерби..., ака се ту човек финог и памтног текста проф Намиера каи је говорио о р војувима 48 у разним земљама и народима : ...дали су се напије у јелинците регенерисале или васкрснуле п олако се показе да ништа нису боље него остале

нашије. Уго иле в *ранцуској распра о томе из пера разних писана и научника
 а се под маском Мочиера заправо крије Пјер Корнеј да је корнеј главни аутор
 мочиетових комедије. у току в времена ми смо читали и краћи и дужи рад о тој
 теми али никада нисмо стekli неке уверење чак ни јасан поглед у пропелурву и в
 л кументе. Нешто свугладалостаје жива тако в историји в светском или духовном
 делу нека мала рупа која никада не може да се попуни. Сала је писац Анри Пучај
 Пучај в ставио писмо излаз малу књижицу са чувним насловом Пјер Корнеј Тат
 тиф или комедије о хипокриту приказав и преговор написав Анри Пучај ми ту
 књижицу нисмо видели а вероватно нећемо доживети ни оне велике дело које Пучај
 спрема и обећава. Часан он тврди као тау: Корнеј је пролаз Мочијеру као по
 ришном управљачу једн времен дело в три чина. а комедиограф је то после про
 рио и раставио в пет чина. в критици коју смо читали стоји за Пучај те в
 лугом преговору којим није олоказав. Чем тага ми не видимо да је Тартиф Мо
 јеров раставен и разблажен ставом "ма сел закаче наравно да не није не би би
 бити агресора ни дискриминација. забележено је тако в версајским регистрима в
 једном игрн в три чина 19 ч 1664 " три чина који су први " в томе је за
 качка. "а чи је тартиф в та три чина 1664 значао као комад. Чер исте године
 селам месена касније игрн је комад кој прина од Конте в пет чинета. и в тој
 другој версији игрн је в Паризу 1667 ме под именом варачина емпостер. онда ј
 комад забрањен и 1669 поново пошао в али са исправкама Луја 14 ај је тексти
 штампан Сел се питају они који нису са Пучај хоће ли се моћи в том тексту на
 онај који је краљ в Версају чин 1664 Пучај тврди да ће још доказати алоказуј
 нећ и в овом преговору ва чина места приписује Корнеју а неке везе и спенске
 подешавања Мочијеру спомиње и амфитриона који је добио оджне икравену златну
 косу она краља коме је то била бесмртност... Седмнаести век шездесетак година
 после шекспирове доба и век најјачих генија в свима пољима и одједарем не вер
 је се в јгениј не може да се претпостави да је и Мочијер могао оно в што се в
 доба једносавете веровало да су у човеку неограничене моћи али се једносаветан
 нима језаиста отишло нешто што се вуше није поновило: да не човек верује да
 може остварити то је као остварити Заиста тај свет је онда између шеснаести
 17 века заузимао неке централно место елементи ларива и снаг бити в њима ти

тако разноврсни да су имали асамблеје бескрајно и стварачи заиста чула по њ
 обичну снагу и сви колективно сведоче највиши срећни и мањи да је био могућан
 И шекспир под овим или другим именом. "еписоветанци чине једну целину као уметн
 реи санса и само у таква времена без фрагментације човека без истраживања
 сами на бази датума и хипотеза / хипотеза се често раба не из факта него из и
 амбиције У шекспирово доба све је било кружије све ширеко као божја маси
 она свугде све могућности. Ми смо после све фрагментирали исепнати сузичи . У
 шекспирово доба нешто о што је за драму најважније то је било убеђење: са свој
 философијом универсалности није се сматрало да је човеков карактер фиксант је
 да је доследност у њулским акцијама или да се човеково понашање може утерати
 у лане оквире. Све ширеко Догмања мењају карактер и најјачих људи савијају и
 људе. превијају и пребијају људе. Шекспир је у једном тексту одлично објаснио
 Хамлета "принц који је лоше под утицајем такви ијатвих снага

на група поетског Шекспира воде
 ком и срет тала имати су један механизам сензитивитета који је просто прожми
 рео сваке врсте искуства. Чувани ренеланси Мартов и Тамбулен чека да постан
 бог Елзари други скира крвју и даје је а занима га смрт и уништење доктор у
 Фауст познато је . Отуда су увек лавати драматску емфазу конфликтима у човеку
 чак и у чириши Дан на пример

Хафран не зна шта је то она инт
 туиција која утери или по глави где се разум балава
 неке се то репутације праве шекс и Малиев
 историске психиатриске криминалне.

Горхем Фрин перфектно зна хола по свету ги
 перфектно добро не може више никада холати." над сваки успех прола етство
 "ма леп појатак у Тургењевљеву животу и с и
 тим у вези једна тако да кажемо метафоричка констатација о вредности великога
 уметника. Тургењев није могао да прими у своје време крајње све научнике
 како су они водили да се називају зато што нису имали никакву веру. У базаров
 иначе најмудријем свом мушкарцу као је то : пуно ли них особна храброст понос

чушима pamet ali zato što bez ikakve vere ni drugima ni sebi vođ i pomoć
Čeovi nisu Turgejeva ce, ni iako je Pisarevka sajevici oševi i ona napisao je
veće lošica od kritiku. Kao je Turgejev polako dobio sve što mu pripađa mu
umro kazivati su se u epu političkom listu onih mlađih. Postali su mu znan
na gr b sa napisom : mrtvi neumrli. Je mislim nešt isično smemo mi lano
kazati o ovim agresorima svejako što će istinite ići akceptovano parizati iz
njihovih napora mrtvi poništavaju neumrli.

Карактеристика јелисаветанског дома философије и поезије била је вера у јединство Бог његова васиона човек и земар и рђав сви карактери и све како их погађања кехају и мењају све је то једно једно енергије се узимају ствара се добро и зло у оквиру јединства Све је свет све је бог све је човек чије су моћи безграничне. Хамлет највише мучи јер је песник у њега успео ставити сва укрштања све могућности па и васиону чаравицу ону која се ни рђавим аукана нема везе. Туга га једнако истумачује ланашње време фрагментир њега и век хоће му стајан карактер а Шекспир је баш показивао да деша га љуби а он их са другом страном карактера или једном фазом карактера даље мучи. Шекспир је био цео човек и мозак и срце не моге лумчије бити са великим поетом и мислиоци и интуицијом и критичаром човечанства и пријатељом човечанства. Дав мисли ти сумњивци не могу више да замисле човека који није специјализован није фрагментизован који се бавио стварима што се не мењају од генерације до генерације. Уми се дефиниран како је обрађивао високе класе и знао шта је по дворовима. Он заборава да је у III време друштво било строго подељено у класе да је и други глумци и драматичари писали и играти за двор и великаше. Дав се сети то великог говора Јулија у Трагедији и Кресида и других па да се види да је III био кете свога доба и себе такав какав стављао међу највише и марио за највише и најотменије. Платон јевећ писао и учио да је природа човекова као тежак текст чији се смисао мора дешифровати Шекспир је то у драмama саопштио белега веш Загонетке и Хајлек и отац и хамлет и Мегбет и Јакоб и не не Човек жена није кака не значи једно и неможе се и дефинисати. И сада тога човека ситни научници хоће да дефинишу погледу пош и аргументе који плутају у ваздуху.

15

Човек је или шта кондисон химен учини од њега догађаји гакрахају или је оно
штерацио Ју ар јур или с кричер

„Уми интелекта раге са аргументим и од ш
вишх шта ф хоће: ови натеку један аргумент на две стране треба да покаже
није шекспир и да Стенли јесте шекспир.

Није ли загометна зашти онај лебен
и тирлоглави Лир отера Корнелијеј и чешта в облари свачим две ржаве кхери
не збоказује многе саме песке врло тачне изводи трагичне последице Лирова
акта. Не може љна зато и оправдати како је бестија Клеопатра „нтоније јој
је као добру чисту атрибуту умрца пле ачитом смрћу римљанском У том једном
моменту је тако и таквабила и друго не тарлим као да каже Шекспир Кроз гед
ниј начији махивум генија природа не прописује правца навиш него уметности а
великареч Канта.

И зашто љули имају потребу да фрагментизирају велику у
уметност за чију величину свелоци најбоирнија : траје траје парски.

Дефран је као као две јаке мотиве показује:
претмет љубоморе обрађен у пет драма од којих ми истичемо као најпознатијем
и у две птаче као најтипичнији „тало и Зимске бајте врло карактеристично
познатице олмах за онога који љбомеру није писао из праве реживљености у
оба случаја неоснована и друго да је немогуће да је један човек то све
знао и могао. У животу колико се зна а не зна се ништа као није било љубом
мере матеру жену остави- друго баже мај глумач и ванпрокеш и све више бо
гаташ па је то разлог да се пмишља на „тентија који је савим неважан и
ничим није показвао ни изблизу да је он Шекспир сам јаким љубомором према
својој потоњој жени јетисавети која се средњи разорешита, Доржави верби тем
у 18 веку имају важност као државници министри гоморници један је превилити
Илијас и врло образован човек тај се гвао Едвард Дефран а онај није био
ни племић ни научник ни песник ни драмски писац Епикиклепатије га не помињу
историје литературе га не помињу међу иним бескрајним именима те епохе да
већин и сасвим малих. Чем да је један од безимених који су они и лева потпу

теорична експресија на један специјалан начин. Њомбот је сигурно сит и пресит
при стихованим текстовима анкетне форме која се код нас ипостиче најпре у римама
неправим и равним нагласком и п ј' ретко да ће сву велику бригу посветити римама
Много је смегао у правилу повила која комедије у паклу али ће још имати на
принцип
смегао према то што доводи до тога. Истота рима анкетат одзвук и преакцијом глас
како бива код се човек загреје за једна одлика се заједно комбод поиграли чи
ству риму а занемари на римује ситуацију са употребљеном рећују. Стоји у оригиналу
да углатинам син анкетне нешто рече он анкетује миса јакте прости рач али на
та рач има затим нас, срећује са рећују како комбод је написао постоје анкетује
чану. Јакти на чану што би било и принципније ситуацији и стању анкетна чанути
са одговорачујним акцентом за чанути јакте на одговорачујним ни стању
а и речују М комбод треба одговорачујним одговорити
започет приказана а сада нам је од матих стихованих поезија у рукама четири
Шекспирова трагедије у претеху већ поменутога Милана Богдановића. Он је већ од
раније познат као преводилац Шекспира и три од четири ове књижевне већ су друге
издање. Опет јакте Шекспир и чим Шекспир одмах се код нас постоји постоји Шекспир.
Шекспир зато што је овај јане и велика поезија и што ће Шекспир остати принцип и чан
више не буде на свету ниједног принципа. Ми иммо то иммо на српско-хрватском
језику четири преводу Шекспира Драге Костића светослава Стефановића сине панјуре
вића, милана Богдановића. По поезијом чану и маху по сигурности културног
значаја језика и познавања енглеске књижевности он је најслабопознатије засенце у
материјалу али на жалост по знато је забавна његова ауторитетна потпуна нејаснота
оне анкетне са којом се мора прилазити ономе што је у њушком речу показује што
там генијалном Шекспиром књижевно о руне као боду свет са јакта књижевно Костић је
је страхоте неједнак понекад је кривичности неодољивост. Ових дана међутим
неодољивост један наш карактеристичан човек утајене културе познатији
више језика рећен са њухом за поезију са књижевни да не брани свој текст чим
осети а осети неминовно да није успео тај ме пријатељ врати на Драге Костића
и његове преводне Ромео и Јулија и Шекспира. Јакте заједничку ствар и ствар којој
му је јакта од доброг њуха. Како би било да се вратимо на тајв да се исправи
што је нејаснота и бахота и чану али вра и у преводу нашу књижевност постоји

и испорекити их са осталим преводима али значајки оветистар сте знали је знао
 чески и био песник те је извесно али на жалост мањи песник катко од Лазе још ј
 више волео да иступи да као из рупава истреса што је почешће чува помет како
 народ добро каже у паралаксу што се чува помет смислила. Као и кази и стефа
 нелићу је на већу штету као него јер је основа била слабија а њему је била једи
 од таква магла а један од сувска ветар. Пануровић је песник са две три ретко
 брвјне жине он је кретица и аналитичан он зна српски али он не зна енглески
 "те по нама као је реч о преводу шекспира те је као оно у стапана љубише да
 звона нису звонили има от разлога а један је да звонилије било. Можда би као
 пре него што даће други или уз друге вратити се на кази смислити претребити он
 некедане стихове заменити од нас и некога језика шекспира стихове јер кроз све
 те свира чист поетски тон човека кој се је шекспир сит научио и наредити
 пој чијим су погледима шекспирови стихови увијано врели крохати и светлети. Пре
 ба покушати ту ревизију премиса у нама себе срце. Зар смо се мало пута питали
 хватајући се за главу скоре очајне како је могуће било да кази кестић онај
 песник који се по поетском казу и маху може јерезити само са његовим како је мо
 гуће да је писао и потписао то што што и у оригиналима и у преводима. Јесу ли т
 обесна шта је јесу ли то експерименти је ли тај човек на махове губио разуман су
 сви о границама и мерама вапште а напосе о својима је ли губио сви о сврхама
 превиза "еште комедијанстено је напознато на тога песника који јавно написао
 песме које би да нису нашим језиком писане биле у антологијама светске поези
 је и који је писао оно што је одговарало комедијанту за кога шекспир каже на је
 нем месту прекочепари преврла за часак на сцени и никада се више о њему глас
 ао један пример. Добила сам исписане стране из једне Лазине белешнице отприли
 год 64 та у којој је текст познате његове песме у ставу шекспира / триста
 годишњине Шекспирова а ређења / која се нешто разликује од штампане али има
 у потпуности тежак недостатак неопростив закрет у чуло и пуче и узр ту је сму
 преко ње на енглески језик. Чему тај прави изглед јасно да је кази носио у
 мишљу да га пошаље у "нглеску да буде штампан у некој енглеској редакцији као
 пригодна поезија никла у српском народу. Да ли је увијек да преводена песма не
 ји ни обрађивања ни узбуњива можда само мало збуњива Енглезе и је није стао

или ју је став или узаман на зна се неће се ваља ми знати а није ми важе
 обата текста су што би се енглески назвао кака кестић ат хиз варот има он мај
 бољег да би еклизате ле проиша и ле гариша. Ми смо у себи назвали: које је оригинал
 које је прави или је чулни српски оригинал јер шти енглески прави није бољи
 или је чулни енглески оригинал који пре превод на српски није бољи. У енглеском
 тексту има стихова који изменајују: права шекспирове кикшија и негов фразе а
 заиста је енглески текст морао бити врста оригинала са амбицијамма. а српски
 затим чисте немогућности и кичности. Ви јесте и пример. Енглези кажу за драму
 саме скина
 грчку реч драма тачно као и ми и гов изговарају је драма. У речницима ваљким ст
 да је већ у 18 веку био застарео изговор драма. Чези је требало једноставни слик
 на реч
 сенте саинте себи и он је извештају драма прост
 варијететностузвучење у скокове илејне и изражајне и писане директно збоку
 и гатам језичку. Да би добио слику на реч шекспир а он у српски текст уметне
 стих којега у српском нема да је бог градећи шекспира сем свега другог
 "комешаја" кога уз филозофске ступе они магареће угу из/
 верио у једноставно време јакте написане мести драма драме
 енглески текст је потписан пуним именом кака кестић српски само почетним слов
 нима Та се овај енглески текст превео тачно на српски изаше би нешто још
 много страшније од штампане дефинитивне песме чега ту све нема као ортогра
 хоја енглеска као пигрешне енглески говор остало је само и овде у оба текста
 и још и у вар ијанти оно што је парас и у штампаној песми ако не верујеш
 шекспира а су срби то и такви зти се посроби. У енглеском први тексти стоји
 посрбин постани покрсти се у овој себи а у варијанти по србин постани
 брзи брзо брзо нах мишошеви гробом. ...може да некада неке и маћи ту некој ен
 енглеској архиви часописа или иностраних веза тај наш српски комешај.
 енглезу ага су то видели а че веле много рече може би још помислити да је
 кака постао немам а текст да је збиља речи речи речи вртлог речи са изе шта
 чено преносним смисловима некада сми итали критику на егзистенцијалну
 филозофију Хајдегера За шта први зап не егиз и ту много о реч речи и себа се
 сулобине негкеза са намшима каже страхан је стиз канта али навути смо се на
 тај стиз на ваља ћемо се и као хајдегера сав цитира из енглеског романа
 речи једне личности која је хтела да обележи стички хумбиг ваља ћемо се на
 ма на Хајдегерову хиперексисефистичку парадоксологију. ако је нека реченица
 ја у енглеској примени оне тазине стихове у ставу Шекспира бојим се да је
 уредник вртео главом Овај песник каже да је србин ваља нећемо мрзати сав
 и као у српској поезији навињавати се да хиперексисефистичку парадоксологију.

new half half light half of saint.